

DAGERROTÍPIA ODAÁTRA

*ülsz egy margitszigeti padon
jó Arany Jánosunk
harangoznak a szél-pengette ágak
„én is voltam királynéya,
királynéből jávorfácska,
jávorfából furulyácska”
kottázza egy darázs
a lapulevél alól*

*haj micsoda
megtiport Antiókhia
a forrasztófű
rég kiszáradt kiskertiünkből
fától fáig faltól falig
elkóborol a néhai bárány
kikönnyezett igazgyöngyök helyett
békaporontyok lakják vizeinket
kilép a létből a lét
mintha csak tejért menne a boltba
kikaparja magát a hó alól
fekete mágiából
leprából
képtelen igazságok
homorú tükrében
meglátni magad
akkor is ha ez a csönd
már nem embernek való*

*összekaszabolták
a világnak
hetvenhét ágát
hetvenhét ágának
hetvenhét virágát
az elátkozott idő
fekete gyomrából*

*ki tudja felhozni
összeragasztgatni
a messzelátó üvegcserépeit*

*a fák minden évben
megszülik a vihart,
esőcseppben kódolt üzenetek
jönnek a végtelenből,
ki érti,
ha még
anyánk sírását sem halljuk*

*meg kell húzni
a vízbe temetett harangokat
mindent elemésztő
tűz van a lelkek falujában
elszabadultak
az átok alatt fogant pusztulatok
fekete üszök porlad a markomban
Istenem
kiben bízhatasz immár
ha rozsdás vaspántok szorítják
házadnak kapuját*

*testben sem
kísérjük el halottainkat
a jó pap még ki sem mondja az áment
apánk sírja felett,
kezünkben a maroktelefon
a búcsúztató éneket sem tudjuk
mibe kapaszkodjék
a hitehagyott lélek
a kötelék
elbomlik magától*

*ülsz egy margitszigeti padon
jó Arany Jánosunk
harangoznak a szél-pengette ágak
„én is voltam...”
mondod
és visszaballagsz a halhatatlanságba*